

... Καὶ τῆς γαλᾶ κ' ἡ ἔρημιά, καὶ τοῦ γαλοῦ οἱ βράχοι,
καὶ ἡ σελήνη ἡ χλωμὴ ποῦ περπατεῖ μονάχη!
Ἦ τὸ μαγεμμένο της τάφτ' δὲν κηλαῖδ' οὐνε μόνον
ὁ σπίνος ὁ γλυκόλαλος καὶ τῆς αὐγῆς τὰ ἡδόνι·

γλυκὸ τραγοῦδι τῆς χαρᾶς τῆς κηλαῖδ' οὐν ἀκόμα
καὶ τοῦ νεροῦ τὸ φλίφλισμα, κ' ὁ βόγγος τοῦ ἀνέμου·
κ' ὁ ψῶντας βλέμμα τρυφερὸ 'ς τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα,
τότε σιγὰ γλυκολαλεῖ: — « Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου! »

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΛΙΝΑ.*

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἐκεῖνο ὅπερ παρέρχεται.

V.

Ἐπειδὴ δόμενος ὁ νεανίας ἐπὶ ἐπὶ ὑψηλοῦ κορμοῦ,
διήκουε ρεμβωδῶς τὰς ὑποκάτους τῶν νυκτίων ἀέρων
θροᾶς... ὦ! πόσον βαθέως ἠγάπα, πόσον βαθέως
ἠσθάνετο τὸν ἔρωτα τοῦτον θραύοντα τὴν ψυχὴν αὐ-
τοῦ, εἰσδύοντα εἰς τὸ αἷμα τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐν τῇ
στιγμῇ ἐκείνῃ τῆς ἀπολύτου μονώσεως! ἀντελαμβά-
νετο τῆς ἀπειρότητας αὐτοῦ ἐν τῷ ἀπεριόριστῳ τῶν
ὄνειρώξεων αὐτοῦ, ἐν τῷ κενῷ τοῦ πνεύματός του·
ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἠσθάνετο αὐτὸν ἐν τῷ αὐστηρῷ σε-
βασμῷ ὅστις τὸν ἐχαρακτήριζε. Ὅχι. ὠρίσθη ἤδη
καθ' ἑαυτὸν· οὐδὲν ἔμελλέ ποτε νὰ ἐξωτερικευθῇ ἐκ
τοῦ παράφρονος πάθους τούτου ὅφ' οὐ κατὰ μικρὸν
ἐφονεύετο· τί ἂν θ' ἀπέθνησκεν ἐξ ὀδύνης; ἠσθάνετο
καλῶς ὅτι οὐδέποτε θ' ἠδύνατο ν' ἀποσπᾶσθαι ἐκ τῆς
ψυχῆς τὴν προσφιλὴ καὶ θανάσιμον ἀμα τοῦ ἔρωτος
τούτου ἀνάμνησιν. Οὐδόλως ἐπῆρχετο αὐτῷ ἡ ἰδέα
ὅτι τὸ ἰνδάλμα δυνατόν ν' ἀγαπήσῃ αὐτὸν ἡμέραν
τινὰ, ἄλλως δὲ εἰς τί θὰ ὠφέλει τοῦτο; μὴ θὰ ἐνυμ-
φεύετό ποτε αὐτὸς ὁ πτωχὸς τὴν ἐκατομμυριοῦχον
νεάνιδα; Ἐνίοτε ἀσφαεῖς τινες λόγοι τοῦ πατρὸς
αὐτοῦ ἐπλήρουν τὴν μνήμην του... Ὁ ἀξιοματικὸς
Δακὴλ δὲν ἦτο ὑστερότοκος υἱὸς οἰκογενεῖας ἀπογόνου
τιμαριωτικοῦ τινος πύργου τοῦ Πενμάρκ ἢ τοῦ Σαίν-
Μαλό; μὴ ἀνερευνῶν τις, δὲν θὰ εὕρισκεν ἐκπεπτω-
κυῖαν τὴν κοινωνικὴν αὐτῶν θέσιν, ἣν οὐδόλως προ-
σεπᾶθησε ν' ἀνυψώσῃ τις ὑπερῆφάνια τις αὐστηρά;
Ὁ Ἰωάννης ἀνεμνησκέτο ἡρεπωμένου τινὸς πύργου
ἔχοντος εἰς τὰ τεῖχη τοξοτιδᾶς, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ πᾶπ-
πος αὐτοῦ ἀπέθνηκεν ἐρημίτης, μόνον ἔχων φίλον τὸν
Ιερέα, ὅστις ἐχαίρετιζεν αὐτὸν συνήθως λέγων: « Χαί-
ρετε, κύριε δὲ Καρναόρ. »

*) Ἰδε ἀριθ. 9, σελ. 177—179.

Ἄλλὰ τί σημαίνουσα πάντα τοῦτα; Τετέλεσται,
εἶναι ἀπόκληρος! εἶναι διδάσκαλος, καὶ διδάσκαλος
δημόσιος, οὐχὶ ἐξ ἐκείνων εἰς οὓς τὰ σύγχρονα ἔθιμα
τῆς κοινωνίας καὶ ἡ καταριθμησις εἰς ἐταιρείας ἀκα-
δημαϊκᾶς δημιουργοῦσιν οἶονεῖ τίτλον ἀριστοκρατίας
τινός· εἶναι διδάσκαλος δεσποινίδων, εἶναι τι παρα-
πλήσιον τοῦ « παιδονόμου », εἶναι τι ὅπερ ἔχει ὡς ἀν-
τίστοιχον ἐν τῷ κύκλῳ τῶν πυργοδεσποτῶν καὶ ζα-
πολῶν τὴν « παιδαγωγόν. »

Γινώσκει καλῶς τὸ περιφρονητικὸν τοῦτο ἐπίθε-
τον, ὅπερ ἐν εἵδει ὀνειδισμοῦ ἐπιπίπτει ἐπὶ τῆς κε-
φαλῆς τοσούτων δυστυχῶν κορῶν εὐφυῶν, νεαρῶν καὶ
ὠρῶν, ἀφικρεῖ ἀπ' αὐτῶν καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ὑπο-
ψηφιότητα τοῦ γάμου;

Ὁ χρόνος διέρρεεν· ὁ ζέφυρος ἐθώπευε τὰς εὐφύλ-
λους δρυς καὶ ἐπλήρου τὴν ἀτμόσφαιραν ἀνθίνων ἀρω-
μάτων καὶ ἤχων ἀφικνουμένων ἐγγύθεν ἢ πόρρωθεν.
Ἦσαν οὗτοι ζωηραὶ τινες φωναὶ προερχόμεναι ἐκ τῆς
ὁδοῦ, ἢ τῆς γεφύρας, ἣν διέβαινον ὅμιλοι χωρικῶν, οὓς
ἡ νύξ κατέλαβε βραδύναντας, κρότος ἀμαξιδιῶν ἄτι-
να ἔσυρον ἵπποι βραδυτάτα βαδίζοντες, συριγμοί, ἀ-
σφαεῖς ψιθυροὶ καὶ μελοποιίαι ἀγροτικά, ὕλα καὶ κυ-
νῶν ἀντηχοῦσαι μακρὰν ἐν τῷ ὀρίζοντι, συναυλία τις
ἐν συνόλῳ συνηχοῦσα μετὰ τῆς μονοτόνου τῶν γρύλ-
λων φωνῆς.

... Ἡ Λίνα! Ἡ Λίνα! ὦ! ἐὰν ἦτον ἐκεῖ, ἐγγὺς
αὐτοῦ, ριγούσα ἐλαφρῶς καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ
ῶμου του στηρίζουσα! ἐὰν ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἡμιθραύ-
στου ἑδρᾶς ἐκείνης καὶ αὐτὸς γονυπετῆς πρὸ αὐτῆς
ἐκάλυπτε τοὺς μικροὺς της πόδας διὰ μανδύου, ἐθέρ-
μαινε διὰ φλογερῶν ἀσπασμῶν τὰς μικρὰς καταψύ-
χρους χεῖράς της!

— Ἐὰν ὁ ἄρρ, παίζων διὰ τῶν ξανθῶν αὐτῆς
βοστρύχων τῷ ἐπέριπτεν εἰς τὰ χεῖλη τὰ ἡδέα των
ἀρώματα! ἐὰν τὰ δένδρα τῇ ἔψαλλον θαυμασμὸν διὰ
τῆς θροῆς των, ἐὰν ἡ φιλομήλα τῇ ἐλάλει περιπαθῇ
τινα ἄσματα! ... Ἡ Λίνα! τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο φᾶσμα
ἐφοῖτα πρὸς αὐτόν· ἐφοῖτα πρὸς αὐτὸν ἐλαφρὸν, δια-
φανές, γλαυκοχίτον ἢ ροδόπεπλον, μετὰ τῆς χρυσῆς
ἐκείνης φωνῆς, τῆς τοσούτῳ γνωστῆς εἰς τὰ ὦτα αὐ-
τοῦ, μετὰ τοῦ μελωδικοῦ γέλωτος ὃν τοσάκις ἐπῆ-
κουσε λαθραίως ἠχοῦντα καθ' ἣν στιγμὴν κατέλειπε
τὴν σοβάρην τῆς παραδόσεως αἰθουσᾶν!

Ἡ ὀπτασία ἐμέθυεν αὐτόν· ἀκίνητος, τὴν ὄρασιν
ἔχων ἐκμεμνηδενισμένην, ἐτέρπετο βλέπων πυκνούμε-
νον ὁλον ἐν τῷ σμήνῳ τῶν σκιῶν ὅπερ ἐθώπευεν αὐτόν.
Ἄλλ' αἴφνης ὅλη ἡ πομπὴ τοῦ ὀνείρου ἐκείνου ἐσβέ-
σθη περὶ αὐτόν, καὶ μόλις τῇδε κάκεισε φαντασιώ-
δης τις σκιαυγὴς ταινία περιεῖλίσσετο ἔτι εἰς τοὺς
ὀζῶδεις κορμούς. Τὰ ἐρέβη παρήρχοντο πρὸ τῶν ὁμ-
μάτων αὐτοῦ ἡδὴ ὥσεῖ μαγικοί πέπλοι ζοφώδεις καὶ
ἀεροειδεῖς. Ἦσθάνετο τὰς παμμελαίνας πτυχὰς των
ἐπὶ τῶν βλεφάρων αὐτοῦ, καὶ ἀπέλαυε παράδοξον ἡ-
δονὴν θεωρῶν τὴν μονήρη ὑπαρξίν αὐτοῦ τεθαμμένην
βαθέως ἐν τῇ πυκνῇ ἐκείνῃ σκοτίᾳ... Μήτοι δὲν
συνέβαινε τὸ αὐτὸ καὶ ὡς πρὸς τὸν βίον αὐτοῦ, ὡς

πρὸς τὴν ἀτομικότητά του; μήτοι δὲν ἐμελλε νὰ ἐξαφανισθῇ ὁμοίως ἐν τῇ πυκνῇ καὶ θορυβῳδῇ τοῦ κοινωνικοῦ σάλου βοῇ; Τὰ ἔτη ἐπέρχονται· θὰ διέλθωσιν ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τῆς βραδείας αὐτῶν ἀποσβεστικῆς δυνάμεως, ἀπονεκρῶντα τὴν αἰσθητικότητα αὐτοῦ, ἐπιπνέοντα μορσίμως κατὰ μικρὸν ἐπὶ τῆς εὐφροσύνης του, ἐπέχοντα βαθμηδὸν τοὺς πόθους αὐτοῦ, ἵνα κάλλιον ἀναμίζωσιν αὐτὸν ἐν τέλει μετὰ τῆς ἀπείρου καὶ ἀτάκτου τύχης τῶν λοιπῶν θνητῶν. Δὲν προέφαινον τοῦτο σαφῶς τὰ πρωτόλεια τοῦ βίου αὐτοῦ; εἶχε ὑπὸ τὴν κατοχὴν αὐτοῦ ἐργαλεῖα πλείονα ἢ ἡ μείζων τῶν ἀνθρώπων μερίς· ἀλλ' οὐχ ἥττον διέμεινεν ἐργάτης ἄχρηστος, εἰς τῶν πολλῶν, καθειργμένος, ἀλυσίδετος· ὑπὸ τοῦ καθήκοντος· πικρία τις ἀνερχομένη ἐκ τῆς καρδίας ἐπλήρου τὸ πνεῦμα αὐτοῦ· διὰ τί ὁ κληρὸς του ἐπὶ γῆς ὑπῆρξεν ὁ τοῦ ἀγνώστου καὶ παρηγκωνισμένου ἐργάτου;

Οἱ φίλοι αὐτοῦ, οἱ ὁμηλικεῖς αὐτῷ νεανῖαι, καθ' ἡλικίαν οὗτος ἀπέβη τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ὁ ἀρχηγὸς καὶ τὸ στήριγμα, ἔχουσιν ἐγγὺς αὐτῶν πατέρα, τοῦτέστιν ὁδηγὸν καὶ ἀντιλήπτορα· ἡσπάσθησαν στάδιον, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ προελεάνθη, ἀκολουθοῦσι βίον ὁμκλόν, ὁδὸν προδιακεχαρχμένην διὰ μίτου· ἀλλ' οὗτος; φεῦ! ἡ ἀνάγκη κατέλαβεν αὐτὸν τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀρυπνίσεως τοῦ λογικοῦ, οὐδὲ κἂν παρὰχωρήσασα αὐτῷ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ὅπως διὰ μίαν κενώσῃ τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ὅλως ἐξωγκωμένην ἔτι ἐκ τῶν πληρούντων αὐτὴν πόθων καὶ φιλοδοξιῶν, δεσμεύουσα αὐτὸν πρὸς τὴν ὀδυνηρὰν πραγματικότητα τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, ἐπιβήλλουσα αὐτῷ τὴν θλίψιν ἀριδῆλως κατασυντετριμμένου μέλλοντος, συγχρόνως μετὰ τῆς θλίψεως τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Καὶ ἤδη ἐν ἡλικίᾳ ἑξ καὶ εἴκοσιν ἐτῶν, τὸ περίλυπον ὄμμα ἔχων ἐκτεθαμβημένον μᾶλλον ὑπὸ τῶν ὁραμάτων τῆς εὐδαιμονίας ἢ ὑπὸ τῶν σπανίων ἐμπαντίσεων τέρψεως, ἐδημιούργησεν ἐκυτῷ βίον ἐρημίτου, τὴν δὲ ὀδύνην τῆς θυσίας αὐτοῦ ἐμεγέθυνεν ἐπὶ μᾶλλον ἡ ζωηρότης τῶν εἰκόνων, ἃς ἡ ἀδιάφορος εὐτυχία τῶν ἄλλων προεσείχε πρὸ αὐτοῦ.

Ὁ Ἰωάννης παρεδόθη εἰς σκέψεις τὴν χεῖρα φέρων ἐπὶ τὸ μέτωπον.

— Πρᾶττω κακῶς, ἐφέλλισε, πρᾶττω κἄκιστα ἀπομονούμενος, συγκεντρούμενος εἰς ἐμαυτὸν, ἀλλ' ἔτι χειρὸν πρᾶττω παρέχων ἐμαυτῷ τὰς βραχείας ταύτας τῆς ἐργασίας διακοπὰς· πρὸς τί ἤλθον ἐνταῦθα ἵνα κορέσω τοὺς ὀφθαλμούς μου τῆς θεᾶς τῆς εὐδαιμονίας τοῦ πλησίον;

Ὡμεν φρονιμώτεροι· θὰ καταλίπω αὖριον τὸν φιλόξενον τοῦτον οἶκον, καὶ οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανέλθω εἰς αὐτόν.

Καὶ ἀνηγέρθη ἵνα βαδίσῃ πρὸς τὸν πύργον.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἤκουσε θορύβον τινα προερχόμενον μακρόθεν ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ Ἀζέν· εἶτα ἡ διαρκὴς ἀλλ' εὐρυθμὸς βοὴ ἐπετάθη, καὶ ἐν τέλει ὁ Ἰωάννης ἤκουσε καθαρῶς τὸν κρότον τῶν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἐπικυλισμένων τροχῶν καὶ τὸν ἡχηρὸν τρι-

ποδισμόν τῶν ἵππων, πλησόντων τὴν ὁδὸν διὰ τῶν πετάλων αὐτῶν, ὅτε μὲν ἐν ἀρμονίᾳ, ὅτε δὲ ἐν παρὰφῳφ συναρμογῇ.

Μέγαρα ψυχροῦ ἰδρώτος ἀνέβλυσαν ἐπὶ τῶν κροτάφων αὐτοῦ.

— Εἶναι ἐκείνη! ἐτονθόρυσεν ἀσυνάισθῆτως, εἶναι ἐκείνη, ἔρχεται.

Τότε ἤρξατο τείνων τὸ οὖς καὶ προσεκτικῶς ἀκροώμενος ἐν τῷ σκότει τὸν κρότον ἐκείνου, ὅστις κατεσίγαζεν ἤδη τὰς φωνὰς τῶν τεττίγων καὶ τὰς μονωδίας τῶν καλλιφώνων πτηνῶν. Τὸ ὄχημα προσήγγιζεν, ἡ δὲ μάστιξ τοῦ Προσπερ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἐθεορῶθει, κτυπῶσα, δι' ἡχοῦ ὀξέος καὶ ξηροῦ.

Ὁ Ἰωάννης ἤκουε· αἶφνης τὰ ἐρυθρὰ φῶτα τῶν φανῶν ἐπέλαμψαν κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς γεφύρας, καὶ ἡ ἀμαξία προέβη σπεύδουσα· ἐκ δευτέρου δέ, ἀφ' οὗ ἡ γέφυρα διηλύθη, ἡ ὁκτάς τῶν πετάλων ἐκρότησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ἄρα ἡ εὐδαιμονία ἢ ἡ δυστυχία προσήρχετο πρὸς αὐτὸν ἤδη διὰ τοῦ ἀκαθέκτου ἐκείνου τριποδισμοῦ;

Ἀποπηδῶν τοῦ ὑποποδίου τῆς ἀμαξίας ὁ Φῆλιξ, ἠρώτησε ζωηρῶς τὴν πενθηρὰ αὐτοῦ, προσδραμούσαν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἐλθόντων:

— Ὁ Ἰωάννης εἶναι ἐδῶ, μήτερ;

Ἦ κ. Δερουᾶ ἀπεκρίνατο.

— Ὁ κ. Δαὐλ ἐξῆλθε κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεώς σας· ἄγνοῶ ἂν ἐπέστρεψε.

Τότε ὁ Φῆλιξ εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὴν συνοδείαν.

— Βλέπετε, κυρίαί, εἶχον δίκαιον· ὁ ὄνειροπόλος ἐνασχολεῖται, φαίνεται, συνθέτων ἄσματα πρὸς τὴν σελήνην.

Ὅντως τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἡ Φοίβη ἐπέχεεν ἐπὶ τοῦ λειμῶνος καὶ τῆς προσόψεως τοῦ οἴκου ἀπλετον κύμα ἀργυρολεύκου φωτός, ἡ δὲ σκιά τοῦ Ἰωάννου διεφάνη καθαρῶς.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! ἀνέκραξεν ὁ Φῆλιξ· ἐὰν ἐλέγομεν κακὸν διὰ σέ, ἦσο εἰς θέσιν ἀρκετὰ κατὰ ληλον διὰ νὰ τὸ ἀκούσῃς.

Καὶ μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ γλυκειᾶς φαιδρότητος, προσέθηκε.

— Ἀλλὰ ἡσύχασε, δὲν ἐπαύσαμεν νὰ κακολογῶμεν διὰ λογαριασμόν σου, καθ' ὁδόν.

Αἱ κυρίαί, ἃς ὁ Ἰωάννης ἐμέτρησε τέσσαρας, κατῆλθον ἤδη τῆς ἀμαξίας.

Ὁ Φῆλιξ σύρων ἀπὸ τοῦ βραχίονος, παρουσίασεν αὐτόν ἀφελῶς:

— Δεσποινίς, ἰδοὺ ὁ μετρίφρων καθηγητὴς ὅστις δὲν ἐτόλμησε νὰ ἔλθῃ νὰ σὰς ἐκπλήξῃ εἰς τὸν σταθμόν· τὸν ἀναγνώριζε·;

Ἦ δροσερὰ καὶ φαιδρὰ τῆς παρθένου φωνὴ ἀπεκρίνατο.

Ὡ, βεβαίως· ἐκτὸς ἐὰν ἀπαρέσκη εἰς τὸν κ. Δαὐλ τὸ ν' ἀναγνώρισῃ τὴν μαθητρίαν του;

Ὁ νεανίας προσέκλινε.

— Ἡ δεσποινὶς δὲ Μαλφάρ θὰ μοὶ περιποιήσῃ τὴν τιμὴν νὰ πιστεῦσῃ ὅτι εἰμαι Παρισινός;

— ὦ! ὑπέλαθεν ἡ κ. δὲ Ραμβέρ· δὲν δύναται νὰ τὸ ἀρνηθῇ τις ὅταν σὰς ἴδῃ κ. Ἰωάννη· ἀλλὰ, καλὺν, ὅς συγχαρῶμεν ἀλλήλους εἰς τὸ ἐστιατόριον· τί λέγετε;

— Εὐγέ! σύζυγέ μου, ἀνέκραξεν ὁ Φήλιξ· αὐτὸ ἐλέχθη ὁρθῶς· τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον τὸ φαγητὸν εἶναι ἑτοιμον, καὶ ἡμεῖς, φυσικῶς, ἀποθηνήσκομεν τῆς πείνης.

Διέσχισαν τὸν ἐστιατήριον, ἔνθα τὰ ἐδέσματα ἀνεδίδον ἄμυν ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἡ πιλοφόρος κεφαλὴ τῆς Εὐελίνης παρουσίασεν εἰς τὸ ὄμμα τοῦ Ἰωάννου πλείονα ἢ συνήθως θέλητρα· ὁ Ραμβέρ παρουσίασεν αὐτὸν τότε εἰς τὴν τετάρτην συνοδόν, τὴν κ. Βέρλεϋ, θεῖαν τῆς Αἰνας, ἣν ὁ Ἰωάννης ἀνεγνώρισε πέρυτια, ὡς τὴν κάτοικον τοῦ ξενοδοχείου τῆς παρόδου Ραφαήλ. Εἶτα ἐχαιρέτησε τὸν πάππον κ. δὲ Μαλφάρ.

Ὡς συνήθως, αἱ κυρίαι ἀπησχόλησαν ἡμίσειαν ὥραν ἐν' ἀλλάξῳι στολὴν, μεθ' ἧς κ. Βέρλεϋ, κατ' αὐστηράν παρισιανὴν ἐθιμοτυπίαν, κατῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν φέρουσα ἐκτετραχλησμένην ἐσθῆτα.

Πάντες τότε ἠναγκάσθησαν νὰ μιμηθῶσιν αὐτὴν· ὁ Φήλιξ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ψελλίσῃ εἰς τὸ οὖς τοῦ Ἰωάννου.

— . . . Ὑπάγωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, καλέ μου φίλε· εἶναι ἀνυπόφορον, ἀλλὰ καταναγκαστικὴ ἀκόμη ἐνὸς τετάρτου ἀργοπορία, κ' ἐγὼ ἀποθνήσκω τῆς πείνης.

Ὁ Ἰωάννης πρῶτος ἐπέστρεψε.

Τὸ μέλαν ἔνδυμα εἶναι ἀμφίσεις γελοία, ἀλλ' ἔχει προσόν τι· οὐδεμία ἄλλη κάλλιον αὐτῆς ἀρμόζει εἰς διακεκριμένον πρόσωπον. Μετὰ τῶν εὐρέων αὐτοῦ ὤμων, τοῦ παρθενικοῦ παραστήματος καὶ τῶν παιδικῶν χειρῶν, ὁ Ἰωάννης ἦν θαυμασίως ὥραίος ὑπὸ τὴν ἐπίσημον αὐτοῦ στολὴν.

Ἡ ἐντύπωσις ἦν ἐνεποίησεν εἰς τὰς γυναῖκας ὑπῆρξε τοσοῦτῳ βαθεῖα, ὥστε ὁ ὑποκόμης Ἀλβερικ ἐμόρφασεν ἐκ δυσαρεσκειας.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν! τῷ εἶπεν ὁ Φήλιξ γελῶν, εἶσαι πλασμένος μὲ ἡγεμονικὸν παρᾶστημα, ἀγαπήτέ μου.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Ἰωάννης ἦν ἐκτεθαμβημένος ἐκ τῆς θαυμασίας τοῦ ἰνδάλματος αὐτοῦ καλλονῆς.

Οἱ ξανθόχρσοι τῆς κόρης βόστρυχοι ἐν βίχῃ διευθετηθέντες, ἀνυψωμένοι ὑπὲρ τὸν αὐχέν· ἀπεκάλυπτον τὸν ἀγαλματώδη αὐτῆς λαμὸν, τοῦ ὁποῦο τὴν θαυμασίαν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ προσήλυσιν μολὶς ὑπενέφαινε τὸ κλειστὸν περιωράκιον, καὶ περιέστεφον διὰ νεφελώδους διαδήματος τὸ ὥραιον πρόσωπον, ὅπερ ἐτήρει χροιάν καμέας. Ἐσθῆς ἐκ φαιοχρόου μετὰξῆς ὑποστίδουσα μεθ' ὑποπρασίνων ἀποχρώσεων προσημύζετο ἀκριβῶς ἐπὶ τῶν μελῶν τῆς καὶ αἱ στεναὶ χειρίδες τοῦ περιωρακίου προσηλοῦντο εἰς τρόπον

φανερῶντα ἀκριβῶς τὴν ἀλαβαστρίνην στρογγυλότητα τοῦ πήχεως.

Οὐδεμία ἀνωφελὴς πολιτέλεια ἐπεδιώχθη ἐν τῇ στολῇ αὐτῆς· μόνον στενὴ ἐξωμιτίνη ταινία ἀνήρτα περὶ τὸν λαιμὸν τορνευτὸν μετάλλιον, καὶ μικρὰ ἐκ γαγᾶτος ἐνώτια ἐφαίνοντο μόλις ἐπὶ τῶν λεπτοφυῶν καὶ ροδοχρόων τῶν ὠτων λοβῶν.

— Ἀπαξ ἀποφασίσας νὰ ὑποδυθῶ τὸ πρόσωπον οἰκοδεσπότου, ἠκούσθη λέγουσα ἡ φωνὴ τοῦ Ραμβέρ, ὀρίζω τὰ πράγματα κατὰ βούλησιν. Κύριε καθηγητά, προσφέρετε τὸν βραχίονα εἰς τὴν μαθήτριάν σας.

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν· ὅθεν εἶπεν εὐθύμως:

— Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν ἡ δεσποινὶς δὲ Μαλφάρ καὶ ἐγὼ καθήμεθα παρὰ τὴν αὐτὴν τράπεζαν.

Ὁ Φήλιξ ὑπέλαθε

— Ναί, ἀλλ' ἐκεῖ ἦτο σύ ὁ ἀμφιτρώων· παρέθετες τὸν ἄρτον τῆς ἐπιστήμης.

— Ἄρτον... ξηρὸν, εἶπε πάλιν ὁ Ἰωάννης.

Προφανῶς ὑπερενίκα ἑαυτὸν· οὐδόλως ἐφαίνετο ὑποφέρων, ἡ δὲ κ. δὲ Ραμβέρ ἐκπλαγεῖσα ὀλίγον, εἶπε καθ' ἑαυτὴν·

— Μήπως ἀπατῶμαι; μήπως δὲν τὴν ἀγαπᾷ;

Ἄφ' ἐτέρου ὁ Ἰωάννης Δερουὰ ἐσκέπτετο ὡς ἐξῆς·

— Ἡ ἔλευσις τῆς Αἰνας μετεμόρφωσε τὸν κ. Δαήλ. οὐδέποτε ἕως σήμερον ὑπῆρξε τὸσον φαιδρός.

Ἡ καρδίκα τῆς νεαρᾶς κόρης κατεταράσσετο, οὐχὶ πλέον ἐνεκα τοῦ ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς ἀδελφῆς τῆς ἀποτεθέντος ἀσπασμοῦ· ἡ ἀσυναίσθητος ζηλοτυπία αὐτῆς ἐξετοξεύετο κατ' ἄλλου προσώπου.

Ἄλλως τε δὲν ἐζηλοτύπει μόνῃ· καὶ ὁ Ἀλβερικ δὲς Ἀῦρες ἠσθάνετο τὸ αὐτὸ πάθος ἐξεγειρόμενόν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Οὐδέποτε ἐφαντάσθη ὅτι ὁ Ἰωάννης Δαήλ, ὁ ἄγνωστος οὗτος δημοδιδάσκαλος ἔφερε τὴν σφραγίδα τοσοῦτῳ διακεκριμένου ἡθοῦς· πῶς λοιπὸν ἔλαχε νὰ τὴν λάβῃ ὁ βρετανὸς οὗτος ξυλοσχίστης, ὅστις δὲν ἐγνώριζε τίποτε ἐκ τῆς ἐπιστήμης ἐθιμοτυπίας τοῦ Χρυσοῦ Λέοντος, ἐκ τῆς πνευματώδους συμπεριφορᾶς τοῦ Τορτόνη καὶ ἐκ τῶν ἀστεϊσμῶν τοῦ Ἀγγλικοῦ καφεναείου; — Τὸ μέλαν ἔνδυμά του προσαρμόζεται ἐπ' αὐτοῦ ὡς χειρόκτιον! . .

Ἄφ' ἐτέρου ὁ ὑποκόμης ἐκτιμῶν ὑπεράγχαν τὸ ἄτομον αὐτοῦ, ὅπερ, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ δὲν ἦτο ἄσχημον, δὲν ἠδύνατο ν' ἀνέχεται ἄλλον τινὰ ἐπίσης gentleman ὡς αὐτόν.

Ἐλθισμὸν εὐκολώτατα ὅτι τὰ βουλευδάρτα τοῦ ἄστεως ἂν ἔχουσι τὸ προνόμιον νὰ μορφῶσι τὰς «παρισιανὰς διασημότητας», αἵτινες ἐξέρχονται κατὰ δωδεκάδας ἐκ τῶν οἰκημάτων, ἔνθα διαμένουσιν ἄνευ οἰκογενείας, ἔχουσιν ἐπίσης τὴν εἰδικότητα νὰ διαφθεῖρωσι, νὰ ἐξαχρειώσι καὶ νὰ ἐξευτελίωσι κατὰ βούλησιν τῆς ἐπικρατούσης ἀνοίας, τοὺς υἱοὺς πολυαριθμοτάτων, δυστυχῶς, οἰκογενειῶν, οἵτινες, ἀφίενται εἰς αὐτά. Μεγιστὰν οὗτος τῆς ἱπποκσίας καὶ τοῦ σφαιριστηρίου ἡγνῶει τοὺς ἀληθῶς εὐγενεῖς τρό-

πους τῆς μονήρου βίου· τῆς σπουδῆς ταύτης ἔστε-
ραίτο διότι ὁ φέρων τὸ μονόελον βλέπει δι' ἐνὸς μύ-
νου ὀφθαλμοῦ.

I X.

Τὸ θαῦμα προσεῖλκυε πλῆθος περιέργων εἰς τὴν
ἐπαυλιν.

Θαῦμα ὠνόμασεν αὐτὴν ἡ κ. δὲ Ραμβέρ, μὴ εὐρί-
σκουσα ἔκφρασιν ἱκανωτέραν ἢν χαρακτηρίσῃ τὴν
ὑπέροχον, ἐκπληκτικὴν καὶ ἡγεμονικὴν τῆς ξένης
καλλονῇ. Ἡ Εὐελίνα λίαν φιλάρεσκος, ἀλλ' ἥκιστα
συνετὴ, εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὴν ἡρεμον κατοικίαν ἐκεί-
νην μεθ' ὅλης τῆς αἰγλῆς αὐτῆς· ὅθεν ἀνεστάτωσε
τὴν χώραν· οἱ πρᾶσιτοι ἀρχοντίσκοι προσέδραμον
ἄθροοι, οἱ πλούσιοι γαιοκτημόνες προσῆλθον μετὰ
τῶν ἀκολουθιῶν αὐτῶν, νωδοὶ γέροντες ἐστέναξαν ἐν
χορῷ καὶ πλήθῃ ἐφῆθων ἐξεμάνησαν.

Κατ' ἀρχὰς οἱ θαυμασταὶ οὗτοι παρεδύθησαν μετὰ
ζέσεως εἰς τὴν θήραν, ἑκατοντάδες δὲ ὀρτύγων ἐφο-
νεύθησαν καὶ λαγυροὶ οὐχὶ ὀλίγοι· ἀλλ' εὐθὺς ὡς
ἐγνώσθη ὅτι ἡ Αἴνα οὐδεμίαν ὄρεξιν εἶχε πρὸς κυνη-
γετικὰς ἐκδρομάς, πᾶς λόγος περὶ τοιαύτης φονικῆς
τέρψεως ἀπεσιωπήθη καὶ τὰ πολύβολα ἐχρίσθησαν
δι' ἐλαίου. Τότε ποιητικαὶ τάσεις ἐξεδηλώθησαν πα-
ρ' αὐτοῖς· τρεῖς ῥήτορες ἐκ τοῦ Ἀζάν συνέθεσαν ἐλε-
γείας, τὸ δὲ παράδειγμα αὐτῶν ὑπῆρξε μεταδοτικόν
καὶ διὰ τεσσαρακονταετίς ἔτι ἄνδρας, οὕτως ὥστε
ἡ κ. Βέρλεϋ εἶπεν ἡμέραν τινὰ καγγύζουσα.

— Ἀγαπητὲ Ραμβέρ, ἐκν αὐτὸ ἐξακολούθησῃ, θὰ
ἔχωμεν ἐντὸς ὀλίγου ἀνὰ ἓνα κρεμασμένον εἰς ἕκαστον
δένδρον τοῦ κήπου.

Καὶ ἡ κ. δὲ Ραμβέρ προσέθηκε κατὰ τὸν αὐτὸν
τόνον.

— Εἶναι ἀληθές· αὐτὸ ἀποβαίνει ἐξευτελιστικόν
δι' ἡμᾶς ἐπὶ τέλους· ἐπισκιαζόμεθα, καλὴ μου φίλη,
ἐπισκιαζόμεθα.

Ἀλλ' ἂν ἡ κ. Βέρλεϋ καὶ ἡ Λευκὴ ἐγέλων ἐπὶ τούτῳ,
ἡ Ἰωάννα ἐθλίβετο. Οὐχὶ διότι περιφρονήθη βεβαίως,
διότι τὰ θέλητρα τοῦ κάλλους αὐτῆς παρήγον ἔτι ψι-
θυρισμὸν τινα ἐν τῷ ρεύματι τῶν εἰς τὴν Αἴναν ἀποδι-
δομένων ἐπάσεων, ἀλλὰ διότι ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς
Αἴνας ὁ Ἰωάννης Δαὴλ μετεμορφώθη· ἥδη ἐλάλει εὐχα-
ρίστως, πνευματωδῶς ἐνίοτε, πάντοτε ἐνθουσιωδῶς·
λοιπὸν μαγεία ἐγόητευεν αὐτόν;...

Ἐν τούτοις οὐδόλως ἦτο ἐκβεβιασμένη ἡ πρὸς τὴν
Αἴναν συμπεριφορὰ αὐτοῦ· ὠμίλει αὐτῇ ὡς ὅλοι οἱ ἐν τῷ
πύργῳ, παρετήρησε δὲ ἡ Ἰωάννα ὅτι ἡ φίλη αὐτῆς συν-
ήθως προκατήρχετο τῶν συνδιαλέξεων. Ἐπεθύμει ὅθεν
ἡ νεάνης νὰ εὕρῃ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τούτου, ὅπερ
ἐβασάνιζεν αὐτήν.

Ἡ ταυτότης τῶν σκέψεων προσήγγισεν αὐτὴν ἐπὶ
μᾶλλον πρὸς τὸν κόμητα Ἀλβερικ.

Οὗτος τῇ εἶπεν ἐσπέραν τινὰ ἀνευ προοιμίων:

— Φαίνεσθε πάσχουσα, δεσποινίς;

— Ὡ! εἶπεν ἡ Ἰωάννα μεθ' ὕψους νευροπαθείας, δὲν
ἔχω τίποτε. Δὲν εἶμαι σιγησιμένη εἰς τὸν θόρυβον τοῦ-

τον, εἰς αὐτὴν τὴν κίνησιν. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἐκτὸς τῶν
Παρισίων τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν ἐξηγείται καὶ ὅτι πα-
ροξύνει τὰ νεύρα.

— Ἀ, εἶπεν ἐκεῖνος εἰρωνικῶς· ἀνάγκη νὰ πανηγυρισθῇ
ἐπιστήμως ὁ θρίαμβος τῆς Εὐας μας· ὅταν φέρῃ τις τὸ
ὄνομα τοῦτο προξενεῖ τὴν καταστροφὴν τῆς ἀνθρω-
πότητος.

— Νομίζετε! . . . ἐν μόνον πράγμα μ' ἐνοχλεῖ ἐμέ·
μοὶ φαίνεται ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ πολὺ πλῆθος.

— Θέλετε ἴσως νὰ εἴπητε ὅτι πλεονάζει εἰς;

Ἐκεῖνη ἐδίστασεν, εἶτα δὲ προσβλέπουσα αὐτὸν σχω-
πτικῶς εἶπε;

— Αἶ, μάλιστα, ἔχετε δίκαιον, πλεονάζει εἰς.

Ἡ Ἰωάννα ἐνόει τὴν Αἴναν, ὁ Ἀλβερικ τὸν Ἰωάννην·
νομίζων λοιπὸν οὗτος ὅτι ἐν τῇ φράσει ταύτῃ διαβλέ-
πει σιωπηλὴν ὁμολογίαν καὶ ἄδειαν, ἀπεφάσισε ν' ἀ-
πομακρύνῃ τοῦ πύργου τὸν Ἰωάννην ὅσον τάχιστα· πρὸς
τοῦτο δὲ αὐθημερὸν κατήρξατο τῶν ἐχθροπραξιῶν.

Τοῦτο ἔπραξεν ὡς ἐξῆς: ἐπιθεξιῶς στρέφων τὸν λόγον
εἰς τὸ περὶ ποιήσεως θέμα πρὸ δεκάδος ἀκροατῶν, ὑπὸ
τὴν σκιάδα τοῦ κήπου, ὅπου ἐλάμβανον τὸν καφέν,
εἶπε·

— Νομίζω ὅτι κάμνεις στίχους σύ, Δαὴλ;

— Ἴσως, ἀπεκρίνατο ἀτμηλῶς ὁ νεανίας.

— Πιστεύω ὅτι ἀνερευνῶν εἰς τὰς ἀναμνήσεις σου θὰ
εὕρῃ κανὲν χαριέστατον ποιημάτιον.

Ἡ κ. Βέρλεϋ εἶπεν ἐνισχύουσα τὸν προλαλήσαντα·

(Ἀκολουθεῖ).

(Μετάφρασις Κ. Α. Π.).

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἦλθε τέλος πάντων ὁ τέως ἐταῖρος τῆς Comédie-
Française κ. F. Febvre καὶ ἐδίδαξεν ἡδὴ ἀπὸ τῆς σκην-
ῆς τοῦ ἐνταῦθα θεάτρου τῶν Μνηματακίων τὰς κω-
μωδίας Demi Monde, εἰς πράξεις πέντε τοῦ Ἀλε-
ξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ. Ami Fritz, εἰς πράξεις τρεῖς
τοῦ Ercmann-Chatrian. le Rendez-Vous, μονό-
πρακτον ἑμμετρον, τοῦ François Coppée. Livre III,
chapitre Ier, μονόπρακτον, τῶν Pierron καὶ Laf-
ferrière καὶ τὸ τρίπρακτον δράμα τοῦ Octave Feuillet
Julie, τῷ δὲ σαββάτῳ διδάξει τὴν κωμωδίαν τοῦ Ἀλ.
Δουμᾶ υἱοῦ ἐπίσης Père Prodigue. Περὶ τοῦ
Febvre ὠμιλήσαμεν ἐν ἐκτάσει ἐν προτέρῳ· Ἐπιθεω-
ρήσει ἡμῶν, ἐπιψυλασόμεθα δὲ καὶ πάλιν νὰ εἰ-
πωμέν τινα, ὁμιλοῦντες περὶ τῶν διδαχθέντων ἐργῶν
τῇ ἐπομένῃ Κυριακῇ, τῆς Ἐπιθεωρήσεως ἡμῶν δε-
καπεντημέρου οὐσης.

Ο. Α.

Ἡ ἐκδοτικὸς

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Ἡέρων

Τραπεζομαγαζίον ΝΕΟΛΟΓΟΥ